

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 11, 2023

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2023:702](#) 12-05-2023

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:4079](#) 11-05-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:4076](#) 11-05-2023

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2023:843](#) 10-05-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:1424](#) 04-05-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:1457](#) 20-04-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:1471](#) 20-04-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:1167](#) 13-04-2023

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2023:3181](#) 13-04-2023

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2023:1311](#) 13-04-2023

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:3709](#) 26-04-2023

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:4218](#) 26-04-2023

RECHTSPRAAK

Informatieregeling ex artikel 1:377b lid 1 BW. De wet voorziet alleen in een recht op informatie en raadpleging van de niet met het gezag belaste ouder jegens de andere ouder. Krachtens rechtspraak hebben ook anderen die in een relatie tot het kind staan die ‘family life’ impliceert in ieder geval recht op informatie over het kind jegens de met het gezag belaste ouder (mr. S.F.M. Wortmann, Groene Serie Personen- en Familierecht, artikel 1:377b BW, aant. 4). In dit geval is het verzoek om een informatieregeling afgewezen omdat het niet in het belang van de kinderen is.

Feiten en omstandigheden

Het gezag over de minderjarigen wordt uitgeoefend door de vader. De minderjarigen wonen sinds medio mei 2022 bij de vader. De moeder van de minderjarige is in 2021 overleden. De kinderen woonden sinds de echtscheiding in 2019 bij de moeder tot haar overlijden. De moeder en de vrouw hebben een relatie gehad tot aan het overlijden van de moeder. De minderjarigen zijn op 9 februari 2022 onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI) tot 9 februari 2023, waarna de ondertoezichtstelling voor negen maanden werd verlengd.

Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzocht te onderzoeken of omgang tussen de vrouw en de kinderen in het belang van de kinderen is, en zo ja, op welke wijze deze omgangsregeling vormgegeven dient te worden. Iedere verdere beslissing is pro forma aangehouden. De rechtbank heeft het verzoek van de vrouw om een informatieregeling afgewezen.

Grieven

De vrouw verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank Limburg van 15 augustus 2022 te vernietigen. Ze verzoekt tot vaststelling van een informatieregeling en van een voorlopige voorziening voor de duur van het geding, inhoudende dat de vrouw (onder professionele begeleiding) iedere week contact heeft met de kinderen. Het spoedeisend belang is gelegen in

de aard van de onderhavige procedure: te weten de contacten tussen haar en de kinderen.

De vrouw voert aan dat zij een affectieve relatie heeft gehad met de moeder tot aan haar overlijden en gedurende die periode de verzorging en opvoeding van de kinderen mede op zich heeft genomen. Zij heeft een nauwe en persoonlijke betrekking gehad met de minderjarigen en omgang is in het belang van de minderjarigen. Er zijn geen contra-indicaties (art. 1:377a lid 3 BW). De GI heeft aanvankelijk contacten tussen de vrouw en de kinderen toegestaan. Deze contacten verliepen goed en de kinderen hadden er baat bij. Het is niet in hun belang dat er nu gedurende een langere periode geen omgang (meer) is.

Omdat er sprake is geweest van family life tussen haar en de kinderen, verzoekt de vrouw de vader te verplichten maandelijks informatie over de minderjarigen aan haar te geven. Daardoor kan zij op de hoogte blijven van de belevingswereld van de kinderen, wat ten goede zal komen op de momenten dat er (weer) omgang is.

De vader heeft het hof verzocht de aangevoerde gronden voor hoger beroep af te wijzen en de beschikking van de rechtbank zowel wat betreft de informatieverplichting als wat betreft de voorlopige omgangsregeling te bekrachtigen.

De vader voert aan dat, hoewel de rechtbank heeft vastgesteld dat de vrouw in nauwe betrekking staat tot de kinderen, het niet in hun belang is om een omgangsregeling vast te stellen. Dit zou te veel spanningen met zich meebrengen. Daarnaast ontbreekt voor het verzoek inzake een informatieregeling de juridische grondslag. Hoewel de informatieplicht onderdeel kan uitmaken van artikel 8 EVRM, is dit artikel enkel van toepassing op het recht van ouders op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. De 'ouder' in artikel 1:377b BW is de juridische vader of moeder van het kind en 'zo nodig door tussenkomst van derden' (zoals gesteld in art. 1:277b BW) heeft geen betrekking op de vrouw. Daarbij komt, volgens de vader, dat de vrouw geen respect heeft voor het nieuwe gezinsleven dat de kinderen en de vader aan het opbouwen zijn en blijft zij hen lastigvallen. Gelet hierop zou een informatieplicht te veel spanningen met zich meebrengen en voor de kinderen belastend zijn.

De GI wijst erop dat bij beide kinderen sprake is van traumahechtingsproblematiek en dat zij veel structuur nodig hebben. De GI zet in op personen die een belangrijke rol spelen in het leven van de kinderen. De vrouw heeft niet een dergelijke plek en een omgangsregeling is niet in het belang van de kinderen. Wat betreft de informatieregeling sluit de GI aan bij hetgeen de vader naar voren heeft gebracht.

De raad benadrukt dat eerst een toetsing moet plaatsvinden in de bodemprocedure voor de rechtbank. Zoals uit het raadsrapport volgt is het niet verantwoord om nu een (tijdelijke) omgangsregeling te bepalen. Ook adviseert de raad het hof om geen informatieregeling vast te

stellen.

Beoordeling en motivatie

Omgangsregeling

Het hof verwijst naar artikel 1:377a lid 1 BW, waarin het recht van het kind op omgang is bepaald. Volgens het tweede lid kan de rechter op verzoek een omgangsregeling vaststellen, dan wel het recht op omgang ontzeggen.

De rechtbank heeft vastgesteld dat de vrouw in een dusdanige zoals in artikel 1:377a lid 1 BW bedoelde nauwe persoonlijke betrekking tot de kinderen staat en derhalve ontvankelijk is in haar verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling. Nu hiertegen geen grieven zijn gericht, gaat het hof hiervan uit. De rechtbank heeft, in afwachting van een nader uit te voeren raadsonderzoek, het verzoek van de vrouw aangehouden. Derhalve is de bestreden beschikking in zoverre een tussenbeschikking waartegen geen hoger beroep openstaat.

Uit niets blijkt dat de vrouw heeft verzocht om op grond van artikel 233 Rv een voorlopige omgangsregeling te treffen. De vrouw dient derhalve niet-ontvankelijk te worden verklaard voor zover zij in hoger beroep komt van een afwijzing van haar verzoek tot vaststelling van een voorlopige omgangsregeling ex artikel 233 Rv.

Voor zover de vrouw beoogt in hoger beroep ex artikel 223 Rv een voorlopige omgangsregeling vast te stellen, in afwachting van de procedure in eerste aanleg, kan zij niet in dit verzoek worden ontvangen. Immers, een voorlopige voorziening in hoger beroep kan slechts worden verzocht voor de duur van de bodemprocedure in hoger beroep. Daarvan is evenwel geen sprake. Voor zover de vrouw beoogt op te komen tegen de overwegingen van de rechtbank om geen voorlopige omgangsregeling vast te stellen, kan niet anders worden geconcludeerd dan dat de rechtbank nog niet heeft beslist. De vrouw is aldus niet-ontvankelijk in dit verzoek en het hof komt derhalve niet toe aan een inhoudelijke beoordeling ten aanzien van de omgang.

Informatieregeling

Het hof verwijst naar artikel 1:377b lid 2 BW, waarin de verplichting tot informatieverstrekking door de met het gezag belaste ouder is vastgelegd. Anders dan de rechtbank is het hof van oordeel dat anderen die in relatie tot het kind staan in beginsel recht op informatie kunnen hebben. Voor ontvankelijkheid zullen deze anderen dan de niet met het gezag belaste ouder naast family life 'bijkomende omstandigheden' dienen te stellen (art. 1:377a lid 2 BW).

Het hof gaat, evenals de rechtbank, uit van de ontvankelijkheid van de vrouw in het kader van het verzoek om omgang gebaseerd op artikel 1:377a lid 2 BW. Hieruit vloeit voort dat anders

dan de rechtbank ten aanzien van het verzoek om informatie heeft overwogen de vrouw, ook al is zij geen ouder, kan worden ontvangen in dit verzoek. In zoverre slaagt haar grief. Gezien echter de ernst en omvang van de door de GI geschetste problemen waar de kinderen mee kampen alsook de moeizame relatie die tussen de vader en de vrouw bestaat wordt het, mede in aanmerking genomen het advies van de raad, niet in het belang van de kinderen geacht de door de vrouw verzochte informatieregeling vast te stellen.

Conclusie

Het hof verklaart de vrouw niet-ontvankelijk inzake haar verzoek tot vaststelling van een omgangsregeling en bekrachtigt de beschikking van 15 augustus 2022 inzake de informatieregeling.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-04-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:1471

Zaaknummer: 200.318.677_01 en 200.318.677/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Procesrecht. Artikel 237 Rv. Compensatie van proceskosten. Familierechtelijke zaak? De Hoge Raad concludeert dat er geen sprake is van een familierechterlijke zaak en wijkt daarmee af van het advies van de advocaat-generaal (ECLI:NL:PHR:2023:121).

Feiten en omstandigheden

In cassatie kan worden uitgegaan van de feiten en omstandigheden vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.1. Deze komen, kort samengevat, op het volgende neer:

De wederpartijen waren de drie vennoten van de vennootschap onder de firma Repro Replica V.O.F. toen dit bedrijf in financiële problemen verkeerde. In januari 2004 zijn de vennootschap en de wederpartijen failliet verklaard. De wederpartijen hebben zich gewend tot de gevolmachtigde schoonzoon voor financiële hulp in het kader van hun verzet tegen faillietverklaring.

Blijkens een notariële akte van 27 februari 2004 hebben de wederpartijen op 1 februari 2004 een bedrag van € 120.000 geleend van de volmachtgever. Daarbij trad de gevolmachtigde schoonzoon op als de gevolmachtigde van de in 2002 overleden volmachtgever.

Vanaf 2006 zijn ten laste van de wederpartijen executoriale (derden)beslagen gelegd door de gevolmachtigde schoonzoon en de erfgenamen van de volmachtgever.

De in de akte van 27 februari 2004 genoemde vordering van de volmachtgever op de wederpartijen is in 2013 door de erfgenamen van de volmachtgever bij akte van cessie overgedragen aan de gevolmachtigde schoonzoon.

Vorderingen

De wederpartijen vorderen onder meer een verklaring voor recht dat de gevolmachtigde schoonzoon aan de akte van 27 februari 2004 en de akte van cessie geen rechten kan ontlelen, met een gebod de executie te staken en gelegde beslagen op te heffen, alsmede de veroordeling van de gevolmachtigde schoonzoon tot schadevergoeding op te maken bij staat.

De rechtbank heeft de vorderingen deels toegewezen; zij heeft de proceskosten

gecompenseerd op grond dat de partijen beide op enkele punten in het ongelijk zijn gesteld. Het hof heeft de vorderingen van de wederpartijen alsnog geheel afgewezen, met compensatie van de proceskosten. Hiertoe overwoog het hof dat hij geen aanleiding zag af te wijken van het uitgangspunt in familierechtelijke zaken dat elke partij de eigen kosten draagt (r.o. 9).

Beoordeling en motivering

Beoordeling van het middel in het principale beroep

De klachten van het middel kunnen niet tot cassatie leiden. Het is niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie art. 81 lid 1 RO).

Beoordeling van het middel in het incidentele beroep

De onderdelen 1 en 2 behoeven geen behandeling nu het middel in het principale beroep niet tot cassatie kan leiden.

Onderdeel 3 keert zich tegen het oordeel van het hof dat het voor beide instanties geen aanleiding ziet af te wijken van het uitgangspunt in familierechtelijke zaken dat elke partij de eigen kosten draagt (r.o. 9). Volgens onderdeel 3 is de onderhavige zaak echter geen familierechtelijke zaak en daarmee evenmin vergelijkbaar. Het gaat om een handelszaak over de terugbetaling van een lening aan een bedrijf. Het hof had, op grond van de hoofdregel van artikel 353 lid 1 Rv jo. artikel 237 lid 1 Rv, de wederpartijen als de geheel in het ongelijk gestelde partij in de kosten van het geding in beide instanties moeten veroordelen.

Het onderdeel slaagt. Het onderhavige geding is een handelszaak waarbij uit de gedingstukken op geen enkele wijze blijkt dat de partijen tot elkaar staan of hebben gestaan in een (familie)relatie als bedoeld in artikel 237 lid 1 Rv. Het oordeel van het hof is aldus onbegrijpelijk.

Conclusie

De Hoge raad verwerpt het principale beroep en, in het incidentele beroep, vernietigt het arrest van het gerechtshof Den Haag van 18 januari 2022. De Hoge Raad veroordeelt de wederpartijen in de kosten van beide instanties.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-05-2023

ECLI: ECLI:NL:HR:2023:702

Zaaknummer: 22/01118

Rechters: C.E. du Perron, S.J. Schaafsma en F.R. Salomons

Advocaten: K. Aantjes, J.W.H. van Wijk en P.J. Tanja

Wetsartikelen: 237 Rv

RECHTSPRAAK

Kort geding. Twee gescheiden ouders vorderen in kort geding om aan de nakoming van de zorgregeling dwangmiddelen te verbinden. De voorzieningenrechter wijst alle vorderingen af, omdat het kind van partijen heden onder toezicht is gesteld en het juist de bedoeling is dat partijen gaan samenwerken. Het opleggen van dwangmiddelen werkt dan contraproductief.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn geregistreerde partners en uit de relatie is de minderjarige geboren. De vader heeft de minderjarige erkend en partijen hebben gezamenlijk gezag. Bij beschikking van 7 december 2022 is onder meer het geregistreerd partnerschap ontbonden, bepaald dat de minderjarige zijn hoofdverblijfplaats heeft bij de moeder en een door partijen overeengekomen tijdelijke zorgregeling vastgelegd. De beschikking is op 18 januari 2023 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De opbouwende zorgregeling houdt in dat minderjarige verblijft bij de vader op zondag (oplopend tot 3 van 4 weken 9-17 uur). Partijen verzorgen zelf de overdracht en de overdrachtslocatie wordt in onderling overleg afgesproken op zaterdag voorafgaand aan de omgang. De vriendin van de man is niet bij de omgang aanwezig.

In afwachting van de resultaten van een beschermingsonderzoek en het verloop van de door partijen ter zitting van 9 november 2022 overeengekomen tijdelijke zorgregeling heeft de rechtbank de beslissing in deze zaak aangehouden tot 7 april 2023 pro forma. De voortzetting van de mondelinge behandeling is geweest op 4 april 2023.

Bij vonnis in kort geding van 9 februari 2023 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank – onder meer – een tijdelijk opbouwende regeling voor het zondagverblijf vastgesteld, onder de bepaling dat partijen zelf de overdracht verzorgen op een op de zaterdag voorafgaand aan de omgang in onderling overleg afgesproken overdrachtslocatie en onder de bepaling dat de vriendin van de vader niet bij de omgang aanwezig is. De rechtbank heeft eveneens de moeder veroordeeld aan de vader een dwangsom te betalen van € 200 voor

iedere keer dat zij niet aan het hiervoor bepaalde voldoet, tot een maximum van € 3.000 is bereikt.

Verzoek en standpunten

De vader vordert in conventie – kort samengevat – de voorzieningenrechter bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad en op de minuut en op alle dagen en uren:

de moeder te veroordelen tot nakoming van de zorgregeling zoals op 9 februari 2023 is bepaald door de voorzieningenrechter, op verbeurte van een dwangsom en lijfswang, dan wel een zodanige beslissing te nemen als de voorzieningenrechter zal vermenen te behoren; de moeder te veroordelen in de werkelijke proceskosten.

De vader legt het volgende aan zijn vorderingen ten grondslag. De moeder heeft de uitspraak van de voorzieningenrechter naast zich neergelegd. Zij is de zorgregeling op 12 februari en 5 maart 2023 niet nagekomen. De moeder verzint telkens andere excuses. Het is duidelijk dat zij geen rol voor de vader in het leven van de minderjarige wil. De vader doet er alles aan om de moeder tegemoet te komen en bewaart alle rust, maar niets leidt tot fatsoenlijk contact tussen vader en zoon. Zelfs een opgelegde dwangsom weerhoudt de moeder niet van het frustreren van omgang. Er zijn geen contra-indicaties die de stopzetting van omgang rechtvaardigen. De tijd verstrijkt zonder enige verbetering. De vader ziet zich daarom genoodzaakt lijfswang te vorderen. Lijfswang is een uiterst redmiddel waarvoor geldt dat het belang van de vader de toepassing hiervan rechtvaardigt. De moeder moet worden veroordeeld in de proceskosten omdat de vader nodeloos op kosten wordt gejaagd, aldus de vader.

De moeder vordert in reconventie – kort samengevat – bij vonnis, uitvoerbaar bij voorraad:

te bepalen dat de vader een dwangsom aan de moeder moet betalen voor iedere keer dat hij zich niet aan de zorgregeling houdt;
de vader in de proceskosten te veroordelen.

De moeder legt het volgende aan haar vorderingen ten grondslag. De voorzieningenrechter heeft bij vonnis van 9 februari 2023 een zorgregeling bepaald. Omdat de moeder dit vonnis pas op 13 februari 2023 heeft ontvangen, was het eerste omgangsmoment van 12 februari 2023 al verstreken toen zij kennisnam van het vonnis. Op zaterdag 24 februari 2023 is de moeder met spoed in het ziekenhuis opgenomen vanwege nierfalen. Voor het omgangsmoment van 26 februari 2023 heeft de moeder daarom aan de vader gevraagd of hij de minderjarige bij een hotel kon ophalen. De vader heeft daaraan gehoor gegeven. Omdat de vader geen contact

wenst met opa (mz) heeft de moeder voorgesteld dat hij de minderjarige op 5 maart 2023 in de buurt van de woning van grootouders (mz) kwam ophalen. Het omgangsmoment van 5 maart 2023 is niet doorgegaan omdat de vader heeft geweigerd de minderjarige op te halen op de doorgegeven locatie. Hij toont geen begrip voor de medische situatie van de moeder. Evenmin toont hij begrip voor haar woonsituatie. Gelet op de weigerachtige houding van de vader ziet de moeder zich genoodzaakt om een dwangsom te vorderen voor iedere keer dat hij de zorgregeling niet nakomt, aldus de moeder.

Beoordeling en motivering

De voorzieningenrechter is van oordeel dat de vorderingen over en weer moeten worden afgewezen. Daarvoor is het volgende redengevend. De vader vordert nakoming van de bij vonnis van 9 februari 2023 door de voorzieningenrechter in kort geding vastgestelde zorgregeling. Beide ouders vorderen ieder voor zich om aan de zorgregeling een dwangsom te verbinden. Gelet op de ondertoezichtstelling, die de kinderrechter vandaag heeft uitgesproken, zal het opleggen van een dwangsom echter contraproductief werken omdat het juist de bedoeling van de ondertoezichtstelling is dat partijen gaan samenwerken. Voor de uitvoering van een ondertoezichtstelling acht de voorzieningenrechter de mogelijkheid van het verbeuren van een dwangsom ook storend, nu hiermee álle betrokkenen in de uitvoering van de ondertoezichtstelling worden belast. Daarmee verdwijnt iedere flexibiliteit – die nodig is om tot een verbetering van de huidige situatie te komen. Onder de hiervoor geschetste omstandigheden zal het opleggen van een dwangsom niet leiden tot de gewenste prikkel.

Het dwangmiddel van lijfswang komt slechts aan de orde als ultimum remedium. Van enige noodzaak om hiertoe over te gaan is niet gebleken, temeer nu het instrument van de ondertoezichtstelling is ingezet.

Gelet op de afspraken die partijen ter zitting over de omgang hebben gemaakt, waarbij zij voor de komende twee maanden hebben afgesproken dat zondag omgang plaatsvindt – waarbij de overdracht telkens om 09.00 en 17.00 uur plaatsvindt bij een fastfoodrestaurant – moet het er overigens voor worden gehouden dat iedere grondslag voor toewijzing de gevorderde dwangmiddelen ontbreekt. De voorzieningenrechter gaat ervan uit dat partijen zich aan de gemaakte afspraken zullen houden.

De voorzieningenrechter ziet geen aanleiding om af te wijken van de hoofdregel bij familiezaken om de proceskosten te compenseren.

Ten overvloede overweegt de voorzieningenrechter dat partijen zich enkel en alleen moeten richten op het verbeteren van de onderlinge verstandhouding en het belang om een goede ouder voor de minderjarige te zijn. Gelet op het verhandelde ter zitting heeft de

voorzieningenrechter goede hoop dat partijen in staat zijn de spreekwoordelijke strijdbijl te begraven en vooruit leren kijken. Dat geldt temeer nu beide partijen zichtbaar moe zijn gestreden, waar het procederen in rechte betreft. Zoals de Raad voor de Kinderbescherming ter zitting terecht heeft opgemerkt, ligt de oplossing niet in de rechtszaal, maar bij de ouders zelf.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen over en weer af (in conventie en in reconventie) en compenseert de proceskosten, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:4218

Zaaknummer: C/15/337948 / KG ZA 23-144

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Mondelinge uitspraak. Het hof schorst de werking van de bestreden beschikking voor zover het betreft het aan de moeder (met eenhoofdig gezag) opgelegde verhuisverbod, het terugverhuisgebod om uiterlijk 21 april 2023 weer feitelijke woonplaats in Nederland te hebben alsmede de bepaalde voorlopige omgangsregeling tussen de minderjarige en de vader.

Feiten en omstandigheden

De moeder en de minderjarige hebben de Nederlandse nationaliteit. De vader is Brits staatsburger en heeft sinds oktober 2022 de Nederlandse nationaliteit. De partijen hebben tot februari 2019 een affectieve relatie met elkaar gehad, waaruit de minderjarige is geboren. De minderjarige heeft zijn hoofdverblijfplaats bij de moeder. De vader heeft de minderjarige in Frankrijk erkend en de partijen hadden op basis van Frans recht van rechtswege het gezamenlijk gezag over de minderjarige gekregen. De rechtbank Zeeland-West-Brabant heeft op 5 februari 2021 bepaald dat het gezag vanaf dat moment alleen aan de moeder toekomt.

Na het uiteengaan van de partijen in 2019 heeft de vader pas eind 2021 weer fysiek contact gehad met de minderjarige. De moeder had intussen een perceel grond in Frankrijk aangekocht. De vader verzocht de rechtbank om een verhuisverbod, terugverhuisgebod, een omgangsregeling en een informatieregeling, bij wege van voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv. De rechtbank heeft op 6 december 2022 het verzoek van de vader tot een verhuisverbod afgewezen, maar bij wege van een provisionele voorziening bepaald dat de vader en minderjarige recht hebben op omgang.

In de bestreden beschikking van 14 maart 2023 heeft de rechtbank, uitvoerbaar bij voorraad,

de moeder verboden om met de minderjarige naar Frankrijk althans naar het buitenland te verhuizen, dan wel de moeder gelast om met de minderjarige terug te verhuizen naar Nederland, waarbij de moeder uiterlijk op 21 april 2023 (wederom) feitelijk woonplaats heeft in Nederland, op straffe van een dwangsom;

een omgangsregeling bepaald tussen de vader en de minderjarige volgens een stapsgewijs opbouwend schema en met minimaal één keer per week een videobelmoment; een informatie- en consultatieverplichting vastgesteld voor de moeder.

De moeder heeft tegen deze beschikking hoger beroep aangetekend en het hof tevens verzocht de werking van de bestreden beschikking – met uitzondering van de informatie- en consultatieregeling – te schorsen. De vader voert verweer.

Grievens

De moeder voert aan dat de rechtbank de beschikking ten onrechte uitvoerbaar bij voorraad heeft verklaard en er onvoldoende rekening mee heeft gehouden dat het de moeder vrijstond om te verhuizen nadat het verhuisverbod van de vader bij de beschikking van 6 december 2022 was geweigerd.

Verder stelt de moeder dat er sprake is van nieuwe feiten en/of omstandigheden. Zo heeft de moeder haar woning in Nederland tot juni 2023 verhuurd en gaat de minderjarige sinds maart 2023 naar school in Frankrijk. Ook zijn er medische afspraken in Frankrijk gepland. Daarnaast is de moeder bezig met het verkrijgen van vergunningen voor toeristische exploitatie van het terrein dat zij in 2022 heeft aangekocht in Frankrijk. Dit vergunningsproces duurt vermoedelijk nog drie maanden en vereist dat de moeder in Frankrijk is.

Ook voert de moeder aan dat de rechtbank er in de bestreden beschikking onterecht van uitgegaan is dat na de verhuizing van de moeder de omgang tussen de minderjarige en de vader niet zou kunnen voortgaan. Het tegendeel is echter gebleken en de omgang kan voor de moeder maandelijks afwisselend in Nederland en Frankrijk plaatsvinden. Gelet op deze omstandigheden concludeert de moeder dat het belang van de minderjarige en de moeder bij schorsing van de bestreden beschikking nu zwaarder weegt dan het belang van de vader bij een dadelijke uitvoering.

De vader voert aan dat, hoewel de rechtbank op 6 december 2022 als het ware feitelijke toestemming gaf om te verhuizen, deze toestemming niet gegeven had mogen worden bij wijze van een provisionele voorziening maar in een bodemprocedure had moeten worden beoordeeld.

De rechtbank heeft in de bestreden beschikking van 14 maart 2023 de uitvoerbaar bij voorraad verklaring van haar beslissingen gemotiveerd. De moeder had toen de nieuwe feiten en/of omstandigheden aan kunnen tonen, maar heeft dit nagelaten. De nieuwe feiten en/of omstandigheden die de moeder aanvoert zijn tijdens de mondelinge behandeling reeds ook al bij de rechtbank besproken. Daarnaast gaat de minderjarige pas sinds één maand naar school

en kan een kennismakingsgesprek met de huisarts geen reden zijn om de werking van de bestreden beschikking te schorsen.

De vader stelt dat, als het hof alsnog van oordeel is dat er sprake is van nieuwe feiten en/of omstandigheden, het belang van de vader bij directe uitvoerbaarheid van de bestreden beschikking in een belangenafweging zwaarder moet wegen dan het belang van de moeder. De vader betwist de stelling van de moeder dat er alsnog iedere maand omgang plaats kan vinden, daar de vader onvoldoende financiële middelen heeft om elke twee maanden naar Frankrijk te reizen.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat de bestreden beschikking uitvoerbaar bij voorraad is verklaard. Dat betekent dat de vader de beschikking mag uitvoeren ondanks het hoger beroep van de moeder. Het hof kan op grond van de wet – als uitzondering – toch beslissen dat de beschikking nog niet mag worden uitgevoerd zolang het hoger beroep loopt, aan de hand van de maatstaven van de Hoge Raad (HR 20 december 2019, ECLI:NL:HR:2019:2026). Van belang is dat het in onderhavige zaak niet gaat om een ‘gewone’ verhuiszaak, maar om een verhuizing van een moeder met eenhoofdig gezag. Uit recente jurisprudentie van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:1513) volgt dat ook in zo’n geval een verhuisverbod kan worden gegeven, wanneer dat nodig is om te bewerkstelligen dat de gezaghebbende ouder meewerkt aan omgang tussen het kind en de ouder zonder gezag. De rechtbank is er in de beschikking vanaf 6 december 2022 van uitgegaan dat omgang mogelijk zou zijn ook na het vertrek van de moeder naar Frankrijk. De beslissing van de rechtbank om geen verhuisverbod op te leggen is aldus niet rechtens onjuist te achten.

Het hof is van oordeel dat de rechtbank de beslissing over de uitvoerbaarheid bij voorraad heeft gemotiveerd. Het hof moet nu dus eerst kijken of er nieuwe feiten en/of omstandigheden zijn, voordat het hof een (hernieuwde) afweging van de betrokken belangen kan maken. Voor de beslissing van de rechtbank tot een terugverhuisgebod was kennelijk doorslaggevend de vaststelling dat omgang tussen de vader en de minderjarige over de afstand niet mogelijk was. Het hof volgt de moeder dan ook enkel in de omstandigheid dat gebleken is dat omgang tussen de vader en de minderjarige op afstand gewoon mogelijk is. Het hof acht de financiële mogelijkheden van de vader om zo’n reis te maken in dit verband minder van belang.

Het hof maakt een nieuwe belangenafweging. Aan het belang van de vader om omgang met de minderjarige te kunnen hebben wordt inmiddels voldaan en daarvoor is terugkeer van de moeder naar Nederland niet vereist. Verder is het hof van oordeel dat het belang van de

moeder om het project dat zij nu onder handen heeft af te kunnen maken zwaarder weegt dan het belang van de vader bij een onmiddellijke terugkeer van de moeder naar Nederland, daar een dergelijke terugkeer kan leiden tot aanzienlijk financieel nadeel voor de moeder.

Conclusie

Het hof concludeert dat het verzoek om de werking van de bestreden beschikking met betrekking tot het verhuisverbod, het terugverhuisgebod en de voorlopige omgangsregeling te schorsen dient te worden toegewezen. Het hof zal dezelfde voorlopige omgangsregeling vaststellen als in de beschikking van 6 december 2022, waarbij het aan de ouders is om onderling hier uitvoering aan te geven. Het hof merkt ten slotte nog op dat de moeder zich dient te realiseren dat het mogelijk is dat het hof in de bodemprocedure haar alsnog verplicht terug te verhuizen naar Nederland. De schorsing stelt de moeder slechts in de gelegenheid om haar project tijdig af te ronden.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-04-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:1311

Zaaknummer: 200.324.994_02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Finale verrekening na echtscheiding. Toewijzing van de gehele waarde van een woning, vanwege de opzettelijke verzwijging daarvan door de ex-echtgenote (art. 1:135 BW). Toewijzing van de gehele waarde van de woning en de proceskosten tegen de bewindvoerder.

Feiten en omstandigheden

Eiser en A zijn getrouwd geweest. In hun huwelijkse voorwaarden is bepaald dat zij bij het einde van het huwelijk afrekenen alsof zij gehuwd zijn in gemeenschap van goederen. A heeft in de echtscheidingsprocedure niet gemeld dat zij een woning had gekocht en daaruit huuropbrengsten heeft verkregen. Het huis is gekocht terwijl de relatie met eiser over was, maar toen partijen nog niet officieel gescheiden waren. Tijdens de procedure over de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden heeft A – ondanks herhaald verzoek en een dwangsom – geen informatie verschaft waaruit de aankoop van de woning zou kunnen blijken. Haar toenmalige advocaat heeft haar aangemaand alle vermogensbestanddelen te melden en haar ook gewaarschuwd dat niet-vermeld vermogen naar eiser zou gaan. Eiser heeft pas na de verrekening gehoord dat A een woning in eigendom had.

Eiser vordert veroordeling tot betaling van de koopsom van de woning en van de wettelijke rente daarover vanaf de datum van de verrekening en van de proceskosten.

Na het begin van deze procedure over de waarde van de woning is het vermogen van A onder bewind gesteld en heeft de bewindvoerder verweer gevoerd en is daardoor procespartij geworden.

Beoordeling en motivering

Vast staat dat A geen opgave heeft gedaan van haar woning. Dit blijkt uit de beschikking van de rechtbank. Het verweer van de bewindvoerder dat eiser wist van de woning wijst de rechtbank af: de relatie tussen eiser en A was al over en uit het enkele feit dat eiser als echtgenoot van A wordt genoemd in de akte van levering kan dat ook niet worden afgeleid.

A heeft de woning opzettelijk verzwegen. Zij heeft niet alle vermogensbestanddelen gemeld,

ondanks aanmaning van haar advocaat om dat wel te doen. Na de waarschuwing van haar toenmalige advocaat kan dat alleen opzettelijk zijn gebeurd.

De rechtbank bepaalt de waarde van de woning op de koopsom, omdat die datum relatief dicht bij de peildatum voor de verrekening ligt. De wettelijke rente zal worden toegewezen vanaf de datum van de verrekening, omdat A het bedrag toen verschuldigd is geworden en het verzuim onmiddellijk is ingetreden.

A heeft met het verzwijgen van vermogen dat verrekend had moeten worden, deze procedure uitgelokt. Daarom is er reden om af te wijken van het uitgangspunt dat proceskosten in zaken tussen ex-echtelingen gecompenseerd worden. De bewindvoerder is de partij die ongelijk krijgt en zal daarom in de proceskosten worden veroordeeld.

Conclusie

De rechtbank veroordeelt de bewindvoerder om aan eiser te betalen een bedrag van € 210.263, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf de datum van verrekening en veroordeelt de bewindvoerder in de proceskosten, te vermeerderen met de wettelijke rente en verklaart het vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 26-04-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:3709

Zaaknummer: C/15/326726 / HA ZA 22-219

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Machtiging voor schenking bij onderbewindstelling. Afwijking van de Aanbevelingen meerderjarigenbewind van het LOVCK. Rechthebbende heeft op zijn jonge leeftijd (22 jaar) geen schenkingstraditie kunnen opbouwen, maar moet daartoe wel de gelegenheid krijgen.

Feiten en omstandigheden

Rechthebbende is in 2000 geboren. In 2018 is over de goederen van rechthebbende bewind ingesteld, vanwege zijn lichamelijke of geestelijke toestand. Rechthebbende heeft zijn bewindvoerders laten weten voor € 100 per maand aan goede doelen voor arme mensen te willen geven, waarbij hij ook een specifiek goed doel [X] noemt. De bewindvoerder vindt dat het bedrag maximaal € 100 moet zijn en ten goede moet komen aan een ANBI-instelling. Rechthebbende werkt sinds 1 juni 2020. Zijn inkomen bedraagt € 1542 netto per maand. Zijn vermogen is sinds 31 december 2021 opgelopen van € 31.112 naar € 42.000.

De kantonrechter wijst op 10 maart 2022 het verzoek (ingevolge art. 1:441 lid 2 onder a BW) van bewindvoerders af om een machtiging te verlenen tot het doen van schenkingen aan het goede doel [X] uit het vermogen van rechthebbende. De bewindvoerders gaan in beroep tegen de afwijzende beschikking.

Beoordeling en motivering

Bij de beoordeling van het verzoek van bewindvoerders neemt het hof de 'Aanbevelingen meerderjarigenbewind' van het LOVCK als leidraad. Ingevolge deze aanbevelingen geldt als hoofdregel dat het doen van schenkingen namens een rechthebbende die zijn wil niet kan bepalen, alleen wordt toegestaan als er een schenkingstraditie wordt aangetoond en bovendien het liquide vermogen van een rechthebbende door de schenking niet minder wordt dan € 30.000. In bijzondere, door de bewindvoerder aan te voeren omstandigheden, kan daarvan worden afgeweken indien het belang van rechthebbende dat vereist, dan wel indien de schenking de leefomgeving van de rechthebbende verbetert.

Het hof wijst het verzoek van bewindvoerders tot het doen van schenkingen toe. Zij hebben aangevoerd dat onverkort vasthouden aan de eis van de schenkingstraditie, zou betekenen dat

de wens van rechthebbende om arme mensen te helpen met schenkingen nooit verwezenlijkt zou kunnen worden. Bovendien gaat het om een relatief klein bedrag in het licht van zijn inkomen en vermogen.

Het hof overweegt dat rechthebbende, gezien zijn jonge leeftijd (nu 22 jaar) weliswaar geen schenkingstraditie heeft kunnen opbouwen, maar dat hij daartoe wel de gelegenheid moet krijgen. Rechthebbende heeft een authentieke wens om aan goede doelen te schenken, zoals goed doel [X]. Het schenken komt volgens het hof ten goede aan zijn geestelijk welzijn.

Het hof weegt verder mee dat rechthebbende een vast inkomen uit arbeid heeft, waarvan hij veel kan sparen, zoals blijkt uit het toegenomen spaarbedrag tot € 42.000. Onder deze omstandigheden zullen de verzochte schenkingen de financiële positie van rechthebbende niet in gevaar brengen.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de kantonrechter, en verleent de bewindvoerders een doorlopende machtiging tot het doen van schenkingen ten behoeve van goede doelen die vallen onder een ANBI-instelling, zoals aan [X], tot een maximum van € 100 per maand uit het vermogen van de rechthebbende. Het hof verklaart deze beschikking uitvoerbaar bij voorraad.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 10-05-2023

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2023:843

Zaaknummer: 200.311.750/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder krijgt alleen het gezag. Vader wordt het recht op omgang ontzegd voor onbepaalde tijd.

Feiten en omstandigheden

Het hof heeft bij tussenbeschikking bepaald dat de omgang tussen de vader en de minderjarige kinderen weer zal worden opgestart overeenkomstig hetgeen de ouders hebben afgesproken. De beslissing is voor het overige aangehouden voor een periode van zes maanden.

Beoordeling en motivering

Met betrekking tot het gezag overweegt het hof dat ingevolge artikel 1:253n BW de rechter op verzoek van de niet met elkaar gehuwde ouders of een van hen het gezamenlijk gezag kan beëindigen. In dit geval is er sprake van gewijzigde omstandigheden en de gronden als bedoeld in voornoemd artikel onder a en onder b doen zich hier voor. De vader is kennelijk niet in staat de belangen van de kinderen voorop te stellen. Hulpverlening is niet van de grond gekomen en de onderlinge relatie tussen de ouders is niet verbeterd. Het negatieve en agressieve gedrag van de vader, verergerd door alcoholgebruik, zijn hier debet aan. De vader lijkt niet in te zien dat zijn gedrag een goede samenwerking met de moeder in de weg staat en zijn gedrag uitermate kwetsend en schadelijk is voor de kinderen. De kinderen zijn klem en verloren geraakt, althans bestaat daar een onaanvaardbaar risico op. Verbetering is niet te verwachten binnen afzienbare tijd. Het hof heeft de ouders de gelegenheid gegeven om aan hun onderlinge communicatie te werken. Uit de door de moeder overgelegde stukken en enkele geluidsopnames blijkt dat de communicatie van de zijde van de vader onveranderd heftig en uiterst respectloos maar ook kwetsend is. Het gezag over de kinderen komt in het vervolg daarom alleen aan de moeder toe.

De rechtbank heeft de vader de omgang met de kinderen ontzegd. In weerwil van deze beslissing heeft de moeder tijdens de vorige zitting bij het hof toch ruimte gezien om de vader opnieuw een kans te geven en is er een opbouwschema in de omgang tussen de vader en de kinderen afgesproken. De ouders zouden alleen contact hebben via WhatsApp. Ondanks de hoopvolle afspraken blijkt dat de vader steeds weer vervalt in zijn oude gedrag. Hij laat onder

meer bij herhaling weten enkel een normale weekendregeling te willen bij gebreke waarvan hij de kinderen niet meer hoeft te zien. De school bevestigt dat zijn gedrag veel onrust en onduidelijkheid bij de kinderen veroorzaakt. Het ontbreekt de vader aan zelfinzicht en hij lijkt onmachtig om iets aan zijn gedrag te doen. Hij schaamt zich voor de kleding en haardracht van een van de kinderen, en neemt hem daarom niet mee de winkel in. Hij lijkt niet te beseffen dat deze afwijzing kwetsend en uiterst schadelijk is. Het hof ontzegt de vader het recht op omgang omdat het niet in het belang van de kinderen is dat zij worden blootgesteld aan de grillen van hun vader. Gelet op artikel 1:377e BW stelt het hof geen termijn aan de ontzegging. Elke afwijzing van een verzoek om een omgangsregeling is immers tijdelijk, omdat de ouder na verloop van een jaar opnieuw een verzoek kan indienen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank met betrekking tot het toekennen van het eenhoofdig gezag aan de moeder, en ontzegt de vader het recht op omgang met de kinderen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-05-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:4076

Zaaknummer: 200.303.835/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vaststelling vaderschap overleden persoon. Begrip ‘belanghebbende’.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker in het principaal hoger beroep is de broer van de overleden vader. De overleden vader is de biologische vader van twee van de verweerders (de kinderen). Bij de bestreden beschikking heeft de rechtbank het ouderschap van de vader vastgesteld. De kinderen betwisten de ontvankelijkheid van verzoeker.

Beoordeling en motivering

Artikel 806 lid 1 Rv bepaalt – in afwijking van de in artikel 358 lid 1 en 2 Rv neergelegde hoofdregel – dat in een zaak als deze hoger beroep slechts kan worden ingesteld door de verzoeker en door belanghebbenden. Ingevolge artikel 798 lid 1 Rv gaat het om de vraag of de rechten en/of verplichtingen van verzoeker rechtstreeks worden geraakt bij de vaststelling van het ouderschap. Het hof oordeelt ambtshalve of verzoeker kan worden aangemerkt als belanghebbende.

Ingevolge artikel 1:207 lid 1 BW kan het ouderschap van een persoon, ook indien deze is overleden, op grond van verwekkerschap door de rechtbank worden vastgesteld. Behoudens de hier niet aan de orde zijnde uitzondering van artikel 1:207 lid 4 BW kan het verzoek daartoe slechts worden gedaan door de moeder en door het kind zelf. Het strookt met deze beperking om de buiten deze kring vallende personen in een op artikel 1:207 BW gebaseerde zaak als uitgangspunt niet aan te merken als belanghebbenden in de zin van artikel 798 lid 1 Rv (vgl. HR 17 mei 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ3641). Indien de persoon op wie het verzoek betrekking heeft is overleden kunnen de afstammelingen worden aangewezen als belanghebbende, maar verzoeker is geen afstammeling van de vader.

Verzoeker beroept zich op artikel 8 EVRM. Door de vaststelling van het ouderschap van de vader worden hem familieleden opgedrongen. De bescherming van artikel 8 EVRM is echter gericht op bescherming van nauwe persoonlijke betrekkingen, niet op het voorkomen dat zo’n nauwe persoonlijke betrekking ontstaat. Dat heeft verzoeker zelf in de hand.

Het belang van verzoeker als erfgenaam van de vader betreft geen rechtstreeks door het

onderwerp van de zaak geraakt belang, maar slechts een afgeleid belang.

Verzoeker stelt met zijn verzoek ook het algemeen belang te vertolken, namelijk het belang van bekende donoren om niet achteraf, tegen hun wens met een gerechtelijke erkenning te worden geconfronteerd. Het hof overweegt dat afstammingsregels van openbare orde zijn. Dat houdt in dat de rechter bij de beoordeling ambtshalve het zaaksoverstijgend maatschappelijk en juridisch belang meeweegt. De belangen van de bekende donor moeten aldus geacht worden te zijn betrokken in de afwegingen van de rechter.

De rechtbank heeft het standpunt van verzoeker terecht meegewogen in haar oordeel, nu dit de rechtbank door de interventie van verzoeker in de procedure bekend was. Daarvoor was niet nodig dat verzoeker als belanghebbende werd aangemerkt. De rechtbank kon daarmee ook rekening houden door hem als informant aan te merken.

Conclusie

Verzoeker is geen belanghebbende in de zin van artikel 798 Rv en is daarom niet-ontvankelijk in zijn hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-04-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:3181

Zaaknummer: 200.316.669

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming inschrijving basisschool, inschrijving huisarts en tandarts, inschrijving sport/hobbyclub(s), aanvragen en verlengen paspoort/identiteitsbewijs en toekomstige vakanties.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een relatie met elkaar gehad en hebben samen twee kinderen, over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. De rechtbank heeft het hoofdverblijf van de kinderen bij de vader bepaald en hem vervangende toestemming verleend om de kinderen in te schrijven op een basisschool.

Grieven

De moeder komt in hoger beroep.

Beoordeling en motivering

Partijen hebben voorafgaand en tijdens de zitting van het hof overeenstemming bereikt over de verzoeken van de moeder. Zij zijn het volgende overeengekomen, welke afspraken door het hof in het belang van de kinderen wenselijk worden geacht:

Het hoofdverblijf van de kinderen wordt bepaald bij de moeder en de kinderen worden op haar adres ingeschreven.

De moeder krijgt vervangende toestemming om de kinderen in te schrijven op een basisschool en de door het hof af te geven beschikking treedt in de plaats van de handtekening van de vader.

De moeder krijgt vervangende toestemming voor het inschrijven van de kinderen bij een huisarts en de door het hof af te geven beschikking treedt in de plaats van de handtekening van de vader.

De moeder krijgt vervangende toestemming voor de inschrijving van de kinderen op een (of meerdere) sport- en/of hobbyclub(s) en de door het hof af te geven beschikking treedt in de plaats van de handtekening van de vader.

De moeder krijgt vervangende toestemming voor het aanvragen en verlengen van een paspoort en/of identiteitsbewijs van de kinderen en de door het hof af te geven beschikking treedt in de plaats van de handtekening van de vader.

De moeder krijgt vervangende toestemming voor toekomstige vakanties met de kinderen binnen de Europese Unie en Turkije voor de duur van maximaal drie weken.

Conclusie

Het hof legt de tussen partijen overeengekomen afspraken vast in de beschikking.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-05-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:1424

Zaaknummer: 200.313.556_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De moeder moet terugverhuizen, omdat de vader anders uit beeld zal raken doordat zijn slechte gezondheid hem belemmert om te reizen. Het belang van de vader en zijn dochter op omgang weegt zwaarder dan de belangen van de twee andere dochters van de moeder.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben een relatie met elkaar gehad en hebben één dochter, over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen en die bij de moeder haar hoofdverblijfplaats heeft. De moeder heeft uit een eerdere relatie twee oudere dochters. De moeder is eind maart 2021 verhuisd, waarvoor haar in juni 2022 door de rechtbank vervangende toestemming is verleend.

Grieven

De vader komt in hoger beroep en verzoekt te beslissen dat aan de moeder geen vervangende toestemming wordt verleend voor de verhuizing en te bepalen dat zij terugverhuist.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:253a lid 1 BW geschillen omtrent de gezamenlijke uitoefening van het gezag op verzoek van de ouders of één van hen aan de rechter kunnen worden voorgelegd. Op grond van dit artikel moet een beslissing worden genomen als het hof in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Volgens vaste jurisprudentie dient het hof bij de daarvoor te maken belangenafweging alle betrokken belangen in aanmerking te nemen, waarbij het belang van het kind een overweging van eerste orde dient te zijn.

Het hof overweegt dat moeder, als de ouder bij wie het kind haar hoofdverblijfplaats heeft, in beginsel de mogelijkheid moet krijgen om elders een gezinsleven en toekomst op te bouwen, indien de belangenafweging die beslissing rechtvaardigt. De moeder heeft de vader op geen enkele wijze betrokken bij haar keuze om te verhuizen. De wens van de moeder om uit angst voor haar ex-buurman te vertrekken, is enigszins begrijpelijk, maar daarmee is de noodzaak om te verhuizen niet gegeven. De moeder heeft de verhuizing tevens onvoldoende doordacht en voorbereid. Zij is voorbijgegaan aan het feit dat ook de vader belast is met het gezag. Zij

heeft de gevolgen van de verhuizing, meer in het bijzonder de gevolgen voor het contact tussen de vader en zijn dochter, niet voorafgaand aan de verhuizing met de vader besproken. Dit is des te kwalijker gezien de grote afstand tussen de oude en nieuwe woonplaats van de moeder en de gevolgen daarvan voor de zorgregeling. Dit wordt extra duidelijk nu de vader ernstig ziek is en beperkt is in zijn mogelijkheid om lang te reizen: daardoor stagneert de omgang. De communicatie en het overleg tussen de ouders laat te wensen over terwijl een goede communicatie en goed overleg juist bij het leven op grotere afstand van belang zijn voor een goede zorgverdeling. De rechtbank heeft in eerste aanleg een uitgebreide zorgregeling vastgelegd, maar de gezondheid van de vader laat niet meer toe dat zijn dochter langere tijd achtereen bij hem is. Het is de vraag of dit in de toekomst anders zal zijn. Als de verhuizing in stand blijft, is de kans groot dat de vader (verder) uit beeld raakt. Als de dochter van partijen weer in de buurt van de vader woont, kan zij vaker en korter naar hem toe en kan een frequent contact worden gewaarborgd. Volgens het hof is het, gelet op de jonge leeftijd van de dochter van partijen, niet aannemelijk dat zij geworteld is in haar huidige woonplaats. Zij gaat nog niet naar school en is te jong om een hecht sociaal netwerk op te bouwen. Het hof heeft ook oog voor de belangen van de andere kinderen van de moeder, die inmiddels hun leven hebben ingericht in hun huidige woonplaats en voor wie de beslissing om terug te verhuizen een breuk betekent met dat leven. Het hof onderkent dit belang, maar dit weegt voor het hof minder zwaar dan het behoud van het contact tussen de dochter van partijen en haar vader. Daarbij acht het hof van belang dat de vader van de oudste dochters van de moeder eveneens in de oude woonplaats van de moeder woont. De moeder is jarenlang lastiggevalen door een buurman aan wie uiteindelijk een contactverbod is opgelegd. Deze buurman woont al geruime tijd niet meer in de oude woonplaats van de moeder. Het hof wil de angst van de moeder voor de ex-buurman en haar gevoel van onveiligheid zeker niet bagatelliseren, maar ziet die niet als doorslaggevend argument om in haar huidige woonplaats te blijven wonen.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek van de moeder om haar vervangende toestemming te verlenen om te verhuizen af en gelast haar om binnen drie maanden na de beschikking terug te verhuizen naar haar oude woonplaats dan wel binnen een straal van 10 kilometer van die woonplaats.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-05-2023

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2023:4079

Zaaknummer: 200.315.253/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof verklaart de GI bij gebrek aan belang niet-ontvankelijk in het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank om de uithuisplaatsing van een minderjarige niet verder te verlengen. De periode waarvoor de uithuisplaatsing is verzocht is al verstreken.

Feiten en procesverloop

Uit de relatie van de ouders is de minderjarige geboren. De minderjarige staat sinds 23 mei 2019 onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI). De ondertoezichtstelling is laatstelijk bij beschikking van de rechtbank Limburg van 14 februari 2023 verlengd tot 23 februari 2024. De minderjarige is op grond van een daartoe strekkende machtiging vanaf 30 april 2020 tot 23 december 2022 uit huis geplaatst geweest. Bij bestreden beschikking heeft de rechtbank het verzoek van de GI om de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlengen tot 23 februari 2023 afgewezen. De minderjarige verblijft sindsdien thuis bij zijn ouders. De GI kan zich met deze beslissing niet verenigen en zij is hiervan in hoger beroep gekomen.

Beoordeling en motivering

Het hoger beroep is volgens de GI ontvankelijk. Volgens vaste jurisprudentie heeft de GI, ook ingeval de periode waarvoor de maatregel is verzocht inmiddels is verstreken, een rechtens relevant belang om in hoger beroep te laten beoordelen of de rechtbank terecht de verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing heeft afgewezen. De GI kan niet leven met de beschikking van de rechtbank. In de eerdere beschikking van 17 augustus 2022 had de rechtbank bij wijze van een soort laatste kans de ouders meegegeven dat zij moesten gaan meewerken met de hulpverlening. De ouders hebben dit echter niet gedaan. Op deze manier is het voor de GI niet mogelijk om de ondertoezichtstelling uit te voeren. De GI heeft nu geen zicht op de minderjarige en kan dus ook geen toezicht houden. Dit terwijl de GI zich zorgen maakt over de ontwikkeling van de minderjarige.

Het primaire standpunt van de ouders is dat de GI niet-ontvankelijk is in het hoger beroep wegens een gebrek aan belang. De GI heeft niet om spoed gevraagd en de periode waarvoor de

machtiging was verzocht is al afgelopen. Verder heeft de rechtbank op goede gronden het verzoek van de GI om de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige te verlengen afgewezen. De ouders hebben de hulpverlening in de afgelopen periode wel binnengelaten. Er zijn gesprekken geweest met de ouders, maar de hulpverlening kon niet aangeven wat nodig was. De ouders hebben geen vertrouwen in de GI maar staan wel open voor een vorm van mediation.

De ontvankelijkheid van het verzoek in hoger beroep

De GI heeft bij het inleidende verzoekschrift verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige verzocht voor de periode tot 23 februari 2023. Die periode is reeds voor het moment van de mondelinge behandeling verstreken en de machtiging tot uithuisplaatsing zou (indien toegewezen zoals verzocht) van rechtswege zijn geëindigd op 23 februari 2023. Een machtiging uithuisplaatsing die van rechtswege is geëindigd kan niet worden verlengd (zie in deze zin met betrekking tot een ondertoezichtstelling HR 9 juli 2021, ECLI:NL:HR:2021:1113).

De Hoge Raad heeft in voornoemde beschikking overwogen dat indien de periode waarvoor een machtiging tot uithuisplaatsing of ondertoezichtstelling is gegeven ten tijde van de uitspraak in hoger beroep is verstreken, het hof aan de hand van de aangevoerde grieven dient te beoordelen of de bestreden beslissing terecht is gegeven. In de uitspraak van 18 maart 2022 (ECLI:NL:HR:2022:395), waarin het ging om een niet-uitgevoerde machtiging tot uithuisplaatsing, oordeelde de Hoge Raad dat een ouder op grond van artikel 8 EVRM recht heeft op een rechtmatigheidstoets. Het hof overweegt dat deze beoordeling op zijn plaats is indien in eerste aanleg een jeugdbeschermingsmaatregel is getroffen waartegen door een belanghebbende ouder of de minderjarige in kwestie hoger beroep is ingesteld. Er is dan immers sprake van een overheidsinbreuk op door artikel 8 lid 1 EVRM beschermde rechten, waartegen in hoger beroep moet kunnen worden opgekomen. Dat is in deze zaak echter niet het geval. Artikel 8 EVRM is immers niet van toepassing op de GI. De GI heeft de bevoegdheid om zo nodig een nieuw verzoek tot het verlenen van een machtiging uithuisplaatsing in te dienen.

Conclusie

Het hof verklaart de GI niet-ontvankelijk in het verzoek in hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-04-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:1167

Zaaknummer: 200.322.060_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vaststelling vaderschap na verwantschapsonderzoek.

Feiten en procesverloop

Deze beschikking volgt op de beschikkingen van het hof 's-Hertogenbosch van 30 december 2021 (ECLI:NL:GHSHE:2021:3876) en 24 maart 2022 (ECLI:NL:GHSHE:2022:968). In de zaak van 30 december 2021 verzoekt de vrouw om gerechtelijke vaststelling dat de inmiddels overleden man haar vader is. Het hof stelt vast dat alle omstandigheden in onderlinge samenhang bezien de conclusie rechtvaardigen dat de man de verwekker van de vrouw zou kunnen zijn. Daarmee staat evenwel nog niet vast dat de man ook de verwekker van de vrouw is. De overgelegde schriftelijke verklaring van de moeder, die inmiddels is overleden, is daartoe onvoldoende. De vaststelling van het vaderschap heeft vergaande gevolgen en kan niet meer ongedaan worden gemaakt. Het verwekkerschap van de man dient daarom met een grote mate van zekerheid vast te staan. Het hof is daarom voornemens om daartoe een verwantschapsonderzoek door middel van DNA te gelasten door Verilabs. De partijen – de vrouw en de broers – krijgen eerst de kans te reageren op het voornemen om een deskundige te benoemen. Uit de beschikking van 24 maart 2022 blijkt dat de vrouw instemt met het voorgestelde deskundigenonderzoek. De broers hebben zich niet uitgelaten over de vraag van het hof of zij instemmen met een DNA-onderzoek, maar hebben hiertegen ook geen bezwaren geuit. Nu het niet volledig uitgesloten is dat verwantschap/enige familierelatie tussen de vrouw en de man kan worden vastgesteld door middel van een complex DNA-onderzoek tussen de vrouw en de broers, zal het hof een deskundigenonderzoek gelasten.

Beoordeling en motivering

In het rapport heeft Verilabs in antwoord op de vragen van het hof kort uiteengezet dat elk kind de helft van zijn DNA-kenmerken van de biologische moeder en de andere helft van zijn biologische vader ontvangt. Dit betekent dat moeder en kind in elke DNA-marker één gemeenschappelijk DNA-kenmerk hebben. Voor kinderen en hun biologische vader geldt hetzelfde. Dit betekent ook dat personen die verwant aan elkaar zijn een grotere kans hebben op overeenkomende DNA-kenmerken dan niet-verwante personen.

De verkregen resultaten dienen te worden bezien in het licht van twee verschillende

hypotheses: heeft kind 1 dezelfde biologische vader als kind 2 en kind 3?

Hierbij is ervan uitgegaan dat kind 1 een andere, niet-verwante moeder heeft dan kind 2 en kind 3 en dat kind 2 en kind 3 dezelfde biologische moeder hebben.

De gestelde hypotheses voor de vraagstelling zijn:

De geteste kinderen hebben dezelfde biologische vader.

Kind 1 heeft een andere, niet-verwante biologische vader dan kind 2 en kind 3.

Verilabs heeft geconcludeerd dat de resultaten van het onderzoek hypothese 1 steunen.

Uitgaande van een a-prioriwaarschijnlijkheid van 50% voor beide hypotheses is een waarschijnlijkheid berekend van meer dan 99,79% voor hypothese 1, namelijk dat de persoon geïdentificeerd als de vrouw dezelfde biologische vader heeft als de broers.

De broers hebben bezwaren aangevoerd tegen de door Verilabs gehanteerde DNA-vergelijkingsmethode, waarbij zij gemotiveerd en onderbouwd vraagtekens plaatsen bij de vraag in hoeverre de uitkomst van het onderzoek een antwoord of bewijskracht kan leveren voor de door het hof aan de deskundige voorgelegde vragen. Zij hebben verder aangevoerd dat een percentage van 99,79% onvoldoende is om met grote mate van zekerheid te kunnen stellen dat er een verwantschap bestaat tussen de vrouw en de broers.

Het hof ziet onvoldoende aanleiding in hetgeen de broers hebben betoogd om aan die resultaten van het onderzoek van Verilabs als bewijsmiddel volledig voorbij te gaan. De door Verilabs geconstateerde mate van waarschijnlijkheid van 99,79% dat de vrouw en de broers dezelfde vader hebben leidt er evenmin toe dat mitsdien deze resultaten niet als bewijsmiddel kunnen worden betrokken bij beoordeling van de vraag of de man de biologische vader is van de vrouw. Gelet op de overwegingen van het hof in de tussenbeschikking van 30 december 2021, in onderlinge samenhang gezien met de resultaten van het onderzoek van Verilabs, is naar het oordeel van het hof voldoende komen vast te staan dat de man de biologische vader is.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en stelt op grond van artikel 1:207 lid 1 BW vast dat de man de vader is van de vrouw.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 20-04-2023

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2023:1457

Zaaknummer: 200.293.743_01

Wetsartikelen: